

Huyền Nhung

Thầy Lương Trọng Minh - Vĩnh biệt!

Xin được post lên đây bài này như là một Tin Buồn để gửi đến quý vị Giáo Sư, quý Thân Thi Hữu và các Học Trò Cũ của Cố Giáo Sư Thi Sĩ Lương Trọng Minh.

Trân trọng

Vào khoảng cuối tháng Tư – hai ngàn lẻ năm, thật bất ngờ và rất vui mừng, tôi nhận được thư Thầy tôi – Giáo sư Lương Trọng Minh của trường Bồ Đề Qui Nhơn.

Ép chặt phong thư vào hai lòng bàn tay, tôi chưa vội mở ra đọc ngay vì tôi muốn lắng nghe niềm vui mừng trong tôi khi nhận được thư Thầy -- một Vị Thầy mà tôi hằng kính mến bấy lâu nay như bao vị Thầy Cô khác. Trong niềm vui mừng ấy, tôi cố nhớ lại dáng dấp và gương mặt Thầy cách đây mấy mươi năm. Dáng Thầy gầy gầy, bước đi khoan thai. Mái tóc Thầy buông trễ qua một bên trán trông giản dị lắm. Nước da Thầy trắng nhưng không hồng hào (có lẽ do đêm đêm Thầy mãi thao thức với Nàng Thơ của mình -- thảo nào thơ của Thầy hay là phải). Thầy ít cười nhưng gương mặt lúc nào cũng tươi tắn. Đôi mắt “*rất thơ*” của Thầy có vẻ mờ màng sau cặp kính cận, trông nho nhă lắm. Tôi thử hình dung xem lúc này Thầy ra sao. Nhưng chịu thôi! Bốn mươi năm rồi chứ ít sao, Thầy và các học trò cũ của Thầy bị xa cách và bất tin nhau. Chắc chắn là Thầy nay già lắm! Trong bài “*Bị Đì*” của tôi đăng

trong Đặc San Liên Trường 2005 Qui Nhơn, tôi có viết chút ít kỷ niệm về Thầy tôi, và có đoạn:

“Cách đây năm năm, một người Bạn Thơ của Thầy cho biết Thầy còn ở lại Việt Nam và về sống ở Đà Nẵng là quê của Thầy. Nhưng thật đau lòng là vợ con Thầy không còn nữa vì đã mất tích cả trong chuyến vượt biên năm nào. Tôi xót xa thương nhớ Thầy vô vàn nhưng không biết an ủi Thầy cách nào, bởi lẽ người Bạn Thơ ấy cũng không có địa chỉ của Thầy. Ước mong những Vị nào biết được tin tức Thầy tôi làm ơn cho tôi biết với, xin cảm tạ trước”.

Tôi nhờ anh tôi làm sao tìm cho ra số phone hoặc số nhà của Thầy. Anh nói là anh sẽ cố gắng tìm cho và tin chắc là sẽ tìm được. Tôi biết tính anh mà, hễ nói là làm và làm tận tình, làm đến nơi đến chốn. Phần tôi thì cứ nuôi hy vọng trong nỗi nóng lòng trông chờ...

Khoảng tháng sau anh nói với tôi:

- Có tin vui cho em rồi đó!
- Tin vui gì vậy anh? - Tôi tò mò hỏi.
- Thì tin vui về Thầy Lương Trọng Minh đó!
- Vậy hả anh...! Thiệt hả anh...? - Tôi hăm hở hỏi tới tấp.
- Thiệt chứ em! Em biết không, anh gọi phone cho các bạn anh vòng vòng từ Houston lên Wichita, xuống Portland rồi San Jose - từ đây anh may mắn có được số phone của một người bạn cũ cùng đơn vị với anh trước bảy-lăm, hiện ở Boston. Anh ấy là cháu rể của Thầy, kêu Thầy bằng cậu. Anh cho anh số phone của Thầy ở Đà Nẵng - Việt Nam...

Sốt ruột vì muốn biết tình cảnh Thầy lúc này thế nào nên tôi hỏi xen vào:

- Anh ấy có nói gia cảnh Thầy ra sao không anh?
- À, anh còn nói thêm là Thầy đang bị đau tim khá nặng. Gia cảnh Thầy thật thương tâm. Vì đau tim lại thêm gia cảnh như thế nên Thầy buồn lắm; nếu phone reo Thầy cũng chẳng nhắc máy đâu. Mình có gọi thì phải kiên nhẫn

mới may ra ...

- Vậy sao anh! – Tôi chép miệng - Em ghi lại số phone nghe! Cảm ơn anh nhiều lắm!

- Có gì đâu, em! À, mà mình nên gọi thăm Thầy càng sớm càng tốt nghe!

- Vâng ạ!

Tôi ghi lại số phone, rồi canh giờ canh giấc bên Việt Nam mà gọi Thầy, nhưng chuông vẫn chỉ reo và reo mà thôi. Nản quá, tôi lại than thở với anh tôi. Anh nói, được rồi để ảnh tính. Vài hôm sau, ảnh hỏi được người bạn ấy ở Boston địa chỉ của Thầy cho tôi. Tôi vội viết thư vắn an sức khỏe và an ủi Thầy. Trong thư thăm Thầy tôi có kèm theo bài thơ này của tôi:

Thơ cho Thầy

Em vẫn biết Thầy tuổi đời cao lắm

Nhịp thở Thầy cũng hòa với thời gian

Còn ý chí Thầy cũng thật gian nan

Không quên được - Thầy cũng muộn màng tuổi trẻ

Thầy ơi đừng như thế mà hao mòn thân thể

Hãy đợi chúng em những học trò cũ năm nao

Trở về thăm và chúc tụng Thầy tuổi cao

Phong độ nơi nào hỡi nhà thơ khiêm tốn

Hãy đến với Thầy làn gió nhẹ như thơ

Kính chúc Thầy hưởng một giấc mơ tuyệt đẹp!

Và, dễ chừng hơn tháng sau tôi mới nhận được thư Thầy hồi âm.

Mở thư ra xem, tôi chạnh lòng lắm vì nét chữ Thầy mảnh quá , mảnh như những sợi tơ giăng rải trên trang giấy - vậy là Thầy yếu lắm rồi! Dưới đây là thư Thầy gửi cho tôi:

Đà Nẵng, 18 – 3 – 2005

Nhung mến,

Sáng nay Thầy rất vui mừng khi nhận được thư của người học trò cũ phương xa.

Thư đề ngày 28 – 2 – 05 (còn 10 ngày nữa là đủ một tháng, thư đi cũng nhanh).

Thầy năm nay 73 xuân vàng, tuổi đời không cao lắm. Tuổi nghề 37 xuân sang trên bục giảng (Qui Nhơn 15 năm, Đà Nẵng 22 năm).

Thơ của Nhung rất chân thành cho nên Thầy rất cảm động. Thơ trước tiên phải như thế, quý lắm!

Thầy hay đi bắt chột vì bệnh tim cần phải thoáng, cho nên Nhung điện thoại không gặp Thầy, đừng trách Thầy nhé!

Có hai bài thơ Thầy sáng tác năm 1976 học sinh rất thích.

Khoảng tháng 6 – 2005 Thầy sẽ gởi tặng tập thơ (nhiều tác giả) Nhung đọc cho vui.

Thầy nhớ ra Nhung rồi vì nhờ đôi dòng gợi nhớ của Nhung. Tuổi trẻ hướng về tương lai, người già thường hay nhớ về dĩ vãng, phải không Nhung?

Cầu mong Nhung và gia đình khỏe mạnh.

Thầy dừng bút nơi đây, lần sau viết dài.

Thầy cảm ơn Nhung!

Tôi thì “mau nước mắt”, nên khi đọc thư Thầy tôi không sao cầm được nước mắt và những dòng chữ trên trang thư cứ mờ dần mờ dần. Trời ơi, Thầy bệnh nặng vậy sao, Thầy khổ vậy sao!?

Tối đi làm về, tôi liền gọi điện thoại thăm Thầy.

- A lô!

Nghe có tiếng trả lời tôi mừng quá, hỏi ngay:

- Dạ thưa, có phải nhà Thầy Minh không ạ?

- Dạ phải! Dạ, xin lỗi, cô là ai?

- Dạ thưa, tôi là Nhung, học trò cũ của Thầy. Xin cho tôi được nói chuyện

với Thầy.

- Thưa chị ... Ba em ... qua đời rồi!

Như không tin vào tai mình, tôi lập bập hỏi lại:

- Hả ...! Chị ... chị ... nói sao? Mà ... mà ... có đúng là nhà ... nhà ... Thầy ... Minh ... đấy không?

- Dạ, thưa chị, đúng! Ba em ... Thầy Minh đã ...mất rồi!

Nổi bàng hoàng ập đến, mặt đất dưới chân tôi như sụp xuống. Quá xúc động, giọng tôi lạc đi:

- Trời ...! Tôi... tôi ... mới nhận được ...được... thư Thầy ...Thầy ... sáng nay mà!

Phone bên kia chợt im lặng – cái im lặng nặng nề quá! Rồi tôi nghe có tiếng nấc tức tưởi trong phone. Ruột gan tôi lúc này hoang mang rối bời lắm, hai hàng nước mắt tôi lặng lẽ trôi dài xuống. Tôi định bụng là sẽ vắn an sức khỏe, an ủi và xin phép Thầy cho tôi được gửi chút ít tiền để phụ giúp gia đình Thầy. “Nhưng trời ơi, nay Thầy còn đâu! Thầy đã bỏ tụi em mà đi xa mất rồi!”. Anh tôi đã nói đúng: “... mình nên gọi thăm Thầy càng sớm càng tốt nghen!”. Tôi có gọi đấy chứ - gọi nhiều lần lắm mà - nhưng Thầy có ở nhà đâu mà nhắc phone. “Thưa Thầy! Em thành thật xin lỗi Thầy vì em biết tin Thầy quá muộn! Vậy là tháng 6 năm này, Thầy đâu có gửi cho em tập thơ của nhiều tác giả được, phải không!?”.
- A lô! Chị còn đó không?

- Dạ, em còn đây!

- Thưa, Thầy mất ngày nào vậy?

- Dạ, ngày Chín tháng Tư dương lịch

- Cảm ơn chị. Xin cho tôi gửi lời chia buồn cùng chị và tang quyến.

- Dạ, xin thay mặt gia đình, em cảm ơn chị nhiều lắm!

Tôi nghẹn ngào, không thể nói thêm lời nào nữa, chào tạm biệt rồi tắt phone.

Đêm đó, không tài nào tôi ngủ được!

“Kính thưa Thầy, lần về quê nhà tới đây, em sẽ ra thăm gia đình Thầy, viếng mộ phần Thầy và em sẽ thắp ba nén hương để cầu xin Trời Phật phù hộ cho hương hồn Thầy luôn được siêu thoát và thanh thẳng nơi cõi Phật. Ở nơi này em cũng đang cầu xin cho Thầy như thế, Thầy ơi!”.

Thưa quý Thầy Cô và các Bạn,

Trong thư Thầy gửi cho tôi có kèm hai bài thơ Thầy sáng tác năm 1976 học sinh rất thích, tôi xin ghi lại đây để quý Thầy Cô cùng các Bạn xem và tưởng nhớ đến Cố Giáo Sư Thi Sĩ Lương Trọng Minh tài hoa, khiêm tốn và hiền hòa.

Phải không em

Như mai nở trên cành

bỗng nhiên em thấy đó ... mùa xuân

Thời gian không là gì

sao em sợ thế?

Tàn phá dung nhan hay tấm lòng cao thượng?

Cả hai còn một.

Phải không em?

Mai chỉ nở có một lần

mà lòng em vẫn bốn mùa tươi thắm

như đất trời biển cả bao dung

Dấu hỏi vầy quanh

Cánh chim mới

biết đâu tìm tổ ấm

Tuổi tuy già
lòng tươi trẻ dài lâu?
Quên làm sao được mối tình đầu
Em đã chết trong lòng anh vẫn sống
Tình ái đó như hình với bóng
Hình đến rồi bóng vội đi lui
Hình đã đi bóng lại ngậm ngùi
đâu thấy người xưa, luyến nhớ?
Dĩ vãng đẹp chập chờn hiện tại
Và tương lai trước mặt, sau lưng
Mới gặp nhau tay bắt mặt mừng
Quen thân lắm tưởng chừng xa lạ?
Tuy nhỏ bé nhưng vô cùng cao cả
Không trầu cau vẫn nghĩa vợ chồng
Gừng tuy cay, muối tuy mặn ...
Trăm năm
Hôn thú ấy trong lòng em ký nhận?
Mới yêu nhau như có gì lỗi hẹn
Tình thản nhiên nhưng sóng gió bão bùng
Có ý gì trong ấy không em
Sự việc vẫn bình thường trôi chảy?
Tuổi ấu thơ có bao giờ được thấy
Đến hai lần giáp mặt với đôi ta
Đẹp tuyệt vời như bản tình ca...
Ở trong đó có em, có anh, và có tất cả?
Phải không em, hồi người yêu xa
Đã quen thân từ thuở ban đầu?

* * *

Thưa Thầy,

Thầy vĩnh viễn ra đi đã để lại nỗi mất mát lớn lao không những cho gia đình mà còn cho quý Thân Thi Hữu và các Học Trò Cũ của Thầy nữa. Em xin gửi đến Thầy vài cảm nghĩ thô thiển của em dưới đây:

Muộn màng giọt lệ khóc Thầy,

Thương thương tiếc tiếc một đời với thơ.

Thân xác Thầy nằm trong lòng đất lạnh,

“Nàng Thơ” Thầy vẫn nóng hổi bay xa,

*được nâng niu bởi những ngón tay ngà
trên trang giấy*

và trong lòng người yêu thơ muôn thuở.

Huyền Nhung

(San Jose 10/05)

Đánh máy: Le Huy

Nguồn: Le Huy

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 15 tháng 12 năm 2005